

Από τον
**Ιγνάτιο
Καϊτεζίδη***

Την προηγούμενη Τρίτη γιορτάσαμε την **Εργατική Πρωτομαγιά**. Θυμίζω ότι πρόκειται για την επέτειο της **εξέγερσης των εργατών του Σικάγου, τον Μάιο του 1886**, οι οποίοι ξεσηκώθηκαν διεκδικώντας **ωράριο οκτώ ωρών** και καλύτερες συνθήκες εργασίας. Από τότε μέχρι σήμερα, η ημέρα αυτή αποτελεί

**Αντί το σύνθημα
να είναι «πάσε
ένα λάβαρο»,
έχει γίνει «πάσε
μία τζατζίκι»!**

η πρώτη ανάλογη κίνηση έγινε **το 1893, όταν 2.000 εργάτες διαδήλωσαν ζητώντας οκτάωρο**, Κυριακή αργία και κρατική ασφάλιση στα θύματα εργατικών ατυχημάτων. Και κάπως έτσι ξεκινά η ιστορία.

Τι έγινε, όμως, την προηγούμενη Τρίτη που να παραπέμπει στην Εργατική Πρωτομαγιά; Γιατί, προφανώς, **οι αργίες έχουν άμεση σχέση με τον σκοπό** για τον οποίο καθορίστηκαν. Ποιο ήταν, λοιπόν, το γεγονός που συνέδεσε την αργία με τη λαϊκή αυτή κατάκτηση; **Ελάχιστα**

ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΛΑΪΚΟ ΚΙΝΗΜΑ;

στοι διαδήλωσαν, κάποιοι με **κακό τρόπο**, συνδικαλιστές και βουλευτές της κυβέρνησης **ήρθαν στα χέρια, εργατοπατέρες κατέθεσαν στεφάνια σε άσχετα μνημεία**, λίγος ντόρος, τυποποιημένα και ξεθωριασμένα συνθήματα, **διχασμένη Αριστερά, απύσχα Δεξιά** (λες και οι εργάτες είναι αποκλειστικής ιδεολογικής προέλευσης), **«γαλλικά» και ξύλο**.

Ανάμεσα στους αγωνιστές της κοινωνίας, άσχετοι, περαστικοί τουρίστες και επιτήδριοι. Μια εικόνα, χίλιες λέξεις. Και βεβαίως, **όλη η υπόλοιπη κοινωνία «αραχτή» στην ελληνική ύπαιθρο**. Αλλά και 2.500 μίλια μακριά, στο Παρίσι, ίδια εικόνα: **Οδομαχίες και πολεμικές ιαχές**, συγκρούσεις σε γέφυρες και δρόμους. Μάχη ανάμεσα σε αστυνομία και σε κάποιους που ήταν οπδήποτε άλλο εκτός από εργάτες. Και εύλογα αναρωτιέται κανείς: **Αραγε, ζει η Εργατική Πρωτομαγιά; Και, αν ναι, πού;**

Οι Έλληνες την περασμένη Τρίτη είδαν στην Εργατική Πρωτομαγιά μια **χρυσή ευκαιρία να κάνουν και τη Δευτέρα αργία**. Ετσι, μαζί με το Σαββατοκύριακο έγινε ένα εξαιρετικό τετράημερο! **Οι ταβέρνες, γεμάτες**. Τα ξενοδοχεία, **fully booked!** Υποθέτω ότι ελάχιστοι θα μπορούσαν να απαντήσουν στο ερώτημα «τι γιορτάζουμε;». Γιατί,

βλέπετε, η Πρωτομαγιά είναι ταυτόχρονα και **η γιορτή της άνοιξης** και των λουλουδιών - η οποία, ως έννοια, είναι πολύ πιο φιλική στην κοινωνία, που κουράστηκε να πρέπει να αγωνίζεται. Ίσως γιατί βλέπει κάποιους από αυτούς που την καθοδήγησαν να **έχουν προδώσει πρώτοι τις ιδέες τους**.

Ισως γιατί βαρέθηκε τους επαγγελματίες συνδικαλιστές, που κατέστρεψαν **το εργατικό κίνημα** για τις προσωπικές φιλοδοξίες τους.

Ίσως, πάλι, γιατί ο χρόνος επβεβαίωσε ότι οι διαδηλώσεις **αποτελούν απλά μια «γραφική» σκηνή μιας δημοκρατίας**, η οποία αποφασίζει χωρίς να τους δίνει **καμιά σημασία**.

Με αυτά και με τα άλλα, ο χρόνος προχώρησε. Το εργατικό κίνημα **έμεινε χωρίς συμμετοχές**, οι συνδικαλιστές **χωρίς ακροατήριο** και οι κυβερνήσεις **χωρίς λαϊκή αντίσταση**. Λογικό ήταν, λοιπόν, η Πρωτομαγιά να αποκτήσει **καινούργιο ενδιαφέρον**. Κι έτσι, αντί το σύνθημα να είναι «**πάσε ένα λάβαρο**», να γίνει «**πάσε μία τζατζίκι**»!

** Δήμαρχος Πυλαίας - Χορτιάτη, αντιπρόεδρος της Επιτροπής Θεσμών της ΚΕΔΕ*